

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně **A. spol. s r. o.**, zastoupené JUDr. Jarmilou Cindrovou, advokátkou v Ústí nad Orlicí, Andrlíkova č.p. 972, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2004, č. j. 31 Ca 104/2003-18

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2004, č. j. 31 Ca 104/2003-18, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) se kasační stížností u Nejvyššího správního soudu domáhá vydání rozsudku, kterým by byl shora uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále také „krajský soud“) ze dne 28. 4. 2004, č. j. 31 Ca 104/2003-18 zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud napadeným rozsudkem zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 1. 7. 2003, č. j. 2815/130/2003-An, kterým žalovaný zamítl její odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu ve Vysokém Mýtě (dále jen „správce daně“) ze dne 12. 9. 2002, č. j. 34649/02/274970/1053, jímž byla stěžovatelce vyměřena daň z přidané hodnoty (dále též „daň“) – nadměrný odpočet za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2001 ve výši 145 181 Kč.

Krajský soud dospěl k závěru, že i když stěžovatelka předložila správci daně kupní smlouvy, protokoly o předání zboží, faktury a jednotné celní deklarace potvrzené příslušnými celními orgány, měl správce daně právo žádat na stěžovatelce, aby předložila důkazy o tom,

že došlo i k faktickému uskutečnění deklarovaného plnění. Při posouzení otázky prokázání uvedených plnění stěžovatelkou vzal krajský soud za podstatné zjištění o tom, že správce daně šetřením zdokladoval, že předmětné zboží nebylo vyvezeno a nemohlo tedy být ani prodáno tak, jak stěžovatelka deklarovala. V tomto směru krajský soud poukazoval především na sdělení Státního celního výboru Ruské federace ze dne 26. 12. 2002, sdělení Generálního podředitelství Inspekce a vyšetřování v Madridu ze dne 12. 7. 2002 a dále na sdělení Celního ředitelství Ústí nad Labem. Žalovaný tak podle krajského soudu shromážděnými důkazními prostředky zásadně zpochybnil realizaci deklarovaného vývozu a tím i samotného prodeje předmětného zboží zahraničním odběratelům. Krajský soud proto dospěl k závěru, že stěžovatelka v uvedeném směru neunesla důkazní břemeno.

V kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že tuto podává z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj. z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a z důvodu vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán vycházel, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, přičemž soud měl pro tuto namítanou vadu žalobou napadené rozhodnutí zrušit.

Stěžovatelka především namítla nesprávnou aplikaci ustanovení § 2 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) na zjištěný skutkový stav a nesprávné posouzení otázky vzniku nároku na odpočet daně. Podle stěžovatelky došlo jak k faktickému uskutečnění deklarovaného plnění, tak i k použití těchto přijatých plnění v souladu se zákonem o dani z přidané hodnoty. Má za to, že dostatečně prokázala nárok na odpočet daně, když přijala zdanitelná plnění od jiných plátců daně a tato přijatá zdanitelná plnění posléze použila i při svém podnikání.

Žalovaný a následně i krajský soud podle stěžovatelky dospěli k nesprávnému právnímu závěru o neuskutečnění vlastních zdanitelných plnění stěžovatelkou, když neshledali soulad mezi stavem skutečným a stavem formálně právním. Oprávněnost uplatněného odpočtu daně na vstupu totiž prokázala tím, že uskutečnila vlastní zdanitelná plnění vývozem nakoupeného zboží mimo tuzemsko, tj. uskutečněním zdanitelných plnění osvobozených od daně z přidané hodnoty z titulu vývozu zboží. O tom svědčí mimo jiné jednotné celní deklarace a další doklady, které potvrzují výstup zboží do zahraničí. Její práva tak byla zkrácena tím, že krajským soudem byla nesprávně posouzena otázka o tom, že v řízení vedeném správcem daně a žalovaným neprokázala uskutečnění vlastních zdanitelných plnění – vývoz zboží, který byl dle ustanovení § 45 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro 3. čtvrtletí roku 2001 (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“) od daně osvobozen.

Stěžovatelka na podporu svých tvrzení rovněž poukazovala na skutkové okolnosti, které měly vyplývat ze zjištění učiněnými orgány činnými v trestním řízení. Navrhovala proto provést důkazy spisy Policie České republiky č. j. ORUO-85/OHK-2002, ČTS: PMJ-198/OHK-25/2002. Následně v kasační stížnosti namítla, že správce daně v důsledku uvedených pochybení postupoval i v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Žalované Finanční ředitelství v Hradci Králové se ke kasační stížnosti stěžovatelky vyjádřilo toliko tak, že setrvává na svém odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2004, č. j. 31 Ca 104/2003-18, vázán při tom rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a jelikož sám shledal vadu uvedenou v § 109 odst. 3 s. ř. s. [napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], k níž musel přihlédnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že uvedený rozsudek krajského soudu je nutno zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí správního soudu a stěžovatel se pak jejím prostřednictvím domáhá zrušení tohoto soudního rozhodnutí. V kasační stížnosti je proto nezbytně nutné spojit námitky ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. s příslušnými částmi odůvodnění napadeného rozsudku, tj. konkrétně uvést, v čem spočívá nesprávnost či nedostatečnost úvah krajského soudu, při jakých úkonech se dopustil tento soud procesních pochybení a jaká konkrétní ustanovení procesních předpisů tím byla porušena. Pokud by se pak správní soud s některým ze žalobních bodů nevypořádal, bylo by na místě jej uvést a v kasační stížnosti namítat důvod nepřezkoumatelnosti, uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Vycházeje z premisy, že soud zná právo, resp. z toho, že bezvadnou žalobní námitkou není jen taková, která je explicitně podřazena pod konkrétní ustanovení zákona (srov. nález Ústavního soudu ze dne 13. 1. 2000, sp. zn. III. ÚS 236/99, zveřejněném pod č. 5 ve svazku č. 17 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, str. 35), je podle Nejvyššího správního soudu nesporné, že stěžovatelka brojila proti závěrům krajského soudu o tom, že jí nebyl přiznán nárok na odpočet daně v rozporu s ustanovením § 19 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro 3. čtvrtletí roku 2001 (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“) a že neuskutečnila vlastní zdanitelná plnění osvobozená od daně dle § 45 téhož zákona, která byla dle jeho ustanovení § 19 odst.1 zákonným předpokladem pro vznik nároku na odpočet daně.

Ze spisů předložených Nejvyššímu správnímu soudu vyplynulo, že rozhodnutím správce daně - platebním výměrem ze dne 12. 9. 2002, č. j. 34649/02/274970/1053 byla stěžovatelce vyměřena daň z přidané hodnoty – nadměrný odpočet za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2001 ve výši 145 181 Kč namísto v daňovém přiznání za toto zdaňovací období stěžovatelkou uvedené a požadované výši nadměrného odpočtu v částce 3 017 504 Kč. K tomuto vyměření přistoupil správce daně na základě výsledků vytýkacího řízení, kdy dospěl k závěru, že stěžovatelka neprokázala oprávněnost uplatněného odpočtu daně v částce 2 872 323 Kč. Proti tomuto rozhodnutí správce daně podala stěžovatelka odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 7. 2003, č. j. 2815/130/2003-An bylo její odvolání zamítnuto jako nedůvodné. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tak, že v předchozím řízení nebylo prokázáno přijetí zdanitelných plnění deklarovaných fakturami č. 21/2001, 26/2001, 0023/2001, 0025/2001, 0032/2001, 0047/2001, 0051/2001, 0053/2001, jejichž předmětem byl nákup porcelánového, keramického a skleněného zboží od firmy H. spol. s r. o. a obchodního sdružení fyzických osob M. P. a J. Z. Podle žalovaného stěžovatelka také neprokázala druhou z podmínek nutných pro vznik nároku na odpočet daně (§ 19 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty), a to použití uvedených přijatých zdanitelných plnění při podnikání, resp. neprokázala vývoz tohoto zboží mimo tuzemsko. Žalovaný při tom dospěl k závěru, že stěžovatelka jednala v úmyslu simulovat právní úkony za účelem neoprávněného čerpání nároku na odpočet daně a proto její odvolání zamítl.

Nejvyšší správní soud při výkladu zákonných podmínek pro vznik nároku na odpočet daně v předmětné věci vychází z ustanovení § 19 zákona o dani z přidané hodnoty. Z tohoto ustanovení zákona vyplývá, že nárok na odpočet daně, jako veřejnoprávní nárok, vzniká za současného splnění podmínek uvedených v ustanovení § 19 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Prvou z těchto podmínek je, že plátce musí přijmout zdanitelné plnění, přičemž toto musí být uskutečněno jiným plátcem. Jen zdanitelné plnění, které bylo uskutečněno konkrétním subjektem - jiným plátcem daně z přidané hodnoty - je způsobilé přivodit vznik nároku na odpočet daně. Druhou z podmínek vzniku nároku na odpočet daně je, že plátce přijatá zdanitelná plnění od tohoto jiného plátce použije kvalifikovaným způsobem, tj. že tyto použije při podnikání nebo při činnosti vykazující všechny znaky podnikání kromě toho, že je prováděna podnikatelem. Za použití přijatých plnění je při tom nutno považovat nejen uskutečnění vlastních zdanitelných plnění, ale také uskutečnění vlastních zdanitelných plnění osvobozených od daně z přidané hodnoty (např. z titulu vývozu zboží mimo tuzemsko podle § 45 téhož zákona). Z uvedeného tedy plyne, že pokud není naplněna některá z uvedených kumulativních podmínek, nárok na odpočet daně plátci vůbec nevznikne.

V předmětné věci je nesporné, že v daňovém řízení byla stěžovatelka povinna prokázat vznik nároku na odpočet daně u plnění, která po formální stránce deklarovala fakturami č. 21/2001, 26/2001, 0023/2001, 0025/2001, 0032/2001, 0047/2001, 0051/2001, 0053/2001, jako přijatá zdanitelná plnění uskutečněná firmami H. spol. s r. o. a obchodním sdružením fyzických osob – M. P. a J. Z. (č. j. 42840/01/274970/7990 ze dne 16. 11. 2001 a č. j. 38826/02/274970/4340 ze dne 21. 10. 2002). Byla tak povinna prokázat naplnění nejen podmínky, že deklarovaná plnění přijala od jiného plátce daně, ale též, že tato použila zákonem předpokládaným způsobem.

Při vydání správních rozhodnutí pak správní orgány hodnotily nejen stěžovatelkou předložené důkazní prostředky, ale taktéž důkazní prostředky, které si tyto opatřily samy na základě dožádání na jiné správce daně a na Generální ředitelství cel. Dospěly pak k závěru o tom, že faktický stav neodpovídal stavu formálně vykazovanému stěžovatelkou. Žalovaný přijal závěr o tom, že tato neprokázala uskutečnění nákupu od deklarovaných firem H. spol. s r. o. a obchodního sdružení fyzických osob M. P. a J. Z., a tím neprokázala vznik nároku na odpočet daně z přidané hodnoty v rozsahu deklarovaném doklady od těchto dodavatelů. Žalovaný na základě tohoto zjištěného skutkového stavu též dospěl k závěru, že stěžovatelka neprokázala i druhou z kumulativně určených podmínek nezbytných pro vznik nároku na odpočet daně, a to, že neprokázala uskutečnění vlastních zdanitelných plnění – tj. vývoz zboží mimo tuzemsko. Rozhodnutí správce daně i žalovaného bylo tedy podle obsahu správního spisu založeno jednak na skutkovém a právním závěru o neprokázání samotného přijetí deklarovaných zdanitelných plnění stěžovatelkou od jiného plátce a jednak na závěru o neprokázání jejich použití zákonem o dani z přidané hodnoty předpokládaným způsobem, tj. neprokázání uskutečnění vývozu deklarovaného zboží mimo tuzemsko.

Pokud jde o prokázání přijetí deklarovaných zdanitelných plnění stěžovatelka v podané žalobě poukazovala na nesprávný závěr žalovaného o jí v průběhu daňového řízení předložených důkazních prostředcích k rozhodným skutečnostem. Zdůraznila, že zboží jí bylo dodáno na základě kupních smluv, kupní cena byla uhrazena v hotovosti a prodávající byli prokazatelně plátci daně z přidané hodnoty, přičemž řádně předložila žalovanému i protokoly o předání zboží.

V podané žalobě též stěžovatelka brojila proti závěru žalovaného o neprokázání uskutečnění vývozu deklarovaných přijatých zdanitelných plnění zejména s poukazem

na řádně příslušným celním úřadem potvrzené Jednotné celní deklarace (dále jen „JCD“), jež také předložila žalovanému. Tyto rozhodnutí celních orgánů podle ní evidentně prokazují, že zboží v JCD uvedené bylo stěžovatelkou vyvezeno mimo tuzemsko.

Stěžovatelka v žalobě proti rozhodnutí žalovaného tedy brojila jak proti závěru správního orgánu o neprokázání přijetí deklarovaných zdanitelných plnění uskutečněných jiným plátcem, tak i o neprokázání vývozu zboží. Krajský soud však vzal pro svůj skutkový a právní závěr za zásadní toliko zjištění žalovaného o tom, že zboží nebylo vyvezeno a nemohlo tak být ani prodáno, jak stěžovatelka deklarovala. Krajský soud tedy považoval v této věci za rozhodné, že správce daně zásadně zpochybnil realizaci deklarovaného vývozu a tím i samotného prodeje zboží zahraničním odběratelům.

Nejvyšší správní soud při rozhodování o kasační stížnosti vyšel z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojmu právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí totiž nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces. Tato judikatura Ústavního soudu našla svůj odraz i v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 7 As 60/2003-75).

Této judikatuře je společné, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Nestačí proto, pokud krajský soud při vypořádávání se s touto argumentací účastníka řízení pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v čem (tj. v jakých konkrétních aspektech, resp. důvodech skutkových či právních) její nesprávnost spočívá. Tím spíše platí tento závěr v případě, pokud krajský soud vůbec nereaguje na argumentaci účastníka řízení.

Jak vyplývá ze soudního spisu, krajský soud při odůvodnění svého rozsudku zcela pominul klíčovou argumentací stěžovatelky, obsaženou ve správní žalobě. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové je tak podle ustanovení § 101 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Ve vztahu k prokázání naplnění prvé ze zákonných podmínek pro přiznání nároku na odpočet daně (§ 19 zákona o dani z přidané hodnoty), tj. přijetí zdanitelných plnění od jiného plátce, které stěžovatelka dokládala důkazními prostředky (kupní smlouvy, faktury a protokoly o předání zboží), krajský soud toliko konstatoval, že správce daně byl i přes doložené kupní smlouvy, faktury a protokoly o předání zboží oprávněn požadovat předložení důkazů o faktickém uskutečnění deklarovaných plnění. Z odůvodnění rozsudku

však již není jakkoliv patrné, jak jím byly tyto důkazní prostředky hodnoceny ve vztahu v žalobě konkrétně namítanému tvrzení stěžovatelky o tom, že tuto podmínku pro vznik nároku řádně doložila a její naplnění tak prokázala, když namítala, že zdanitelné plnění se řádně uskutečnilo. V této otázce tak krajský soud svou přezkumnou činnost zúžil toliko na konstatování veřejnoprávní povinnosti stěžovatelky.

Obdobně krajský soud postupoval stran námitky stěžovatelky, že v daňovém řízení správci daně i žalovanému řádně doložila a prokázala důkazními prostředky prodej nakoupeného zboží mimo území České republiky, tj. druhou zákonnou podmínku - použití přijatých plnění při podnikání (§ 19 zákona o dani z přidané hodnoty). Stěžovatelka totiž v žalobě zejména namítala, že zboží bylo řádně procleno a vyvezeno mimo území České republiky. K tomuto poukazovala a navrhovala jako důkazy rozhodnutí příslušných celních orgánů – JCD. V tomto směru však krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatelka neprokázala použití jí deklarovaných přijatých plnění kvalifikovaným způsobem, tj. že neprokázala jejich použití při podnikání nebo při činnosti vykazující všechny znaky podnikání kromě toho, že je prováděna podnikatelem. Při tom vycházel ze zjištění správních orgánů stran sdělení Státního výboru Ruské federace ze dne 26. 12. 2002, z něhož dovodil, že dagestánská společnost T. není registrována jako dovozce-vývozce a proto neobdržela zboží od stěžovatelky, ani z České republiky, ze sdělení Generálního podředitelství Inspekce a vyšetřování v Madridu ze dne 12. 7. 2002, z nějž vyvodil, že dovoz uskutečněný firmou I. A. nebyl realizován stěžovatelkou a ze sdělení Celního úřadu Litoměřice ze dne 1. 10. 2002. Zásadní námitkou stěžovatelky v žalobě, že proclení zboží a jeho vývoz mimo území České republiky prokazují zejména jednotné celní deklarace, ale i jiné doklady uvedené v žalobě, se však krajský soud v napadeném rozsudku vůbec nezabýval.

Krajský soud tak zcela pominul zabývat se klíčovou žalobní argumentací stěžovatelky o tom, že tato byla zkrácena na svých právech žalovaným, když v daňovém řízení nebylo v rozporu s zákonem o dani z přidané hodnoty reflektováno na jí doložené důkazní prostředky, prokazující z její strany uskutečnění vlastních zdanitelných plnění osvobozených od daně, tj. naplnění druhé zákonné podmínky pro vznik nároku na odpočet daně. Z odůvodnění rozsudku krajského soudu totiž není jakkoliv patrné, jak tento doložené rozhodnutí příslušných celních orgánů hodnotil a to pak i zejména ve vztahu k jiným správními orgány shromážděným a v rozsudku zmiňovaným důkazům.

Pokud jde o stížní námitku stran toho, že správce daně a žalovaný v průběhu daňového řízení nechtěli přihlížet k důkazům, které měla stěžovatelka uloženy u Policie České republiky, jež tomuto tvrzení měly svědčit – spisy č. j. ORUO-85/OHK-2002, ČTS: PMJ-198/OHK-25/2002, Nejvyšší správní soud toliko konstatuje, že se ve smyslu ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. jedná o novum. Shodně tak je novum stížnostní námitka o porušení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ze strany žalovaného. Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. k uváděným skutečnostem, které stěžovatelka uplatnila až po té, co bylo napadené rozhodnutí krajského soudu vydáno, při rozhodování o kasační stížnosti nepřihlížel.

S ohledem na skutečnost, že Nejvyšší správní soud zjistil naplnění důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spočívajícího v nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů, zrušil dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

V dalším řízení bude na krajském soudu, aby se v mezích žalobních bodů zabýval žalobními námitkami stěžovatelky směřujícími do zjištěného skutkového stavu věci a jeho právního hodnocení žalovaným, řádně přezkoumal a posoudil rozhodnutí odvolacího správního orgánu z hlediska klíčové argumentace stěžovatelky.

Krajský soud se tak bude zabývat posouzením otázky, zda stěžovatelka v průběhu daňového řízení prokázala, že přijala zdanitelná plnění od společnosti H. spol. s r. o. a obchodního sdružení fyzických osob M. P. a J. Z., deklarované fakturami č. 21/2001, 26/2001, 0023/2001, 0025/2001, 0032/2001, 0047/2001, 0051/2001, 0053/2001, či nikoli.

Současně se krajský soud bude zabývat i otázkou, zda v daňovém řízení byla naplněna i druhá z kumulativně určených podmínek nutných pro vznik nároku na odpočet daně (§ 19 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty), tj. zda-li stěžovatelka v daňovém řízení jí doloženými důkazními prostředky (zejména JCD) prokázala uskutečnění vývozu zboží mimo tuzemsko (§ 45 zákona o dani z přidané hodnoty). Bude se též zabývat otázkou, zdali v této souvislosti byl žalovaný, s ohledem na shromážděné důkazní prostředky, oprávněn aplikovat ustanovení § 2 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků, či zda byl v této věci rozhodnutími příslušných celních orgánů vázán ve smyslu ustanovení § 28 téhož zákona.

Z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu pak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, musí z něj být i patrno (v případě nesouhlasu s argumenty účastníků), proč soud nepovažoval za důvodnou argumentaci toho kterého účastníka řízení a proč jeho argumentaci považuje za lichou, mylnou nebo vyvrácenou.

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2006

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu